

converses

—¿ Però com és que encara no hagin acomiadat aquells empleats?

—Home, és allò de la democràcia, cal tornar bé per mal; si ells pecaren, nosaltres no hem pas de seguir el seu exemple, és.....

—Bé, però, que dirà la gent? No veieu que és una cosa ridícula, després de tot ço que heu fet, ara no treure'n cap.

—Tant com cap; de moment ja n'ha saltat un, a més a més has de comprendre que la democràcia, el federalisme, el socialisme, el «Noi del Sucre».....

—Què m'expliques a mi?, no cal buscar tans subterfugis, les decisions es prenen radicalment, si o no: fa riure aquesta actuació d'estira i arronsa, sembla un joc d'infants.

—Ja t'hi voldria veure a tu, aixèrit, no saps les greus conseqüències que porta una política massa recta. Cal anar fent, però buscant les mil combinacions. A més, i això t'ho dic amb tota reserva, els empleats municipals que volíem acomiadar varen fer córrer que si ho portàvem endavant algun company se'n recordaria...

—Bé, vaja, haguessis començat per ací..... valientes.

* * *

—M'han dit que havieu llogat tres o quatre empleats més a les Oficines Centrals de la casa gran.

—Sí, en vàrem treure un, i el seu sou l'hem repartit en tres.

—Així, economia cap, no?

—Economies? no sé perquè; què en fariem dels diners?, s'han de fer córrer, a més si arriben a governar els comunistes.....

—Bé, però, tinc entès que teniu excés d'empleats.

—Excés, mai! Es que la gent discuteix sense saber ço que diu. Vàrem despatxar el Cap d'Arbitris, que era un vot segur per les dretes, i hem llogat uns quants minyons que tenim lligats per l'estòmac i són vots segurs per nosaltres. Amb aquests nous empleats hem augmentat el personal d'Intervenció, on teníem algun vot dubtós. Ara com que hi ha més personal que el compte, tots estaran contents i es posaran completament de la nostra banda, ço que interessa és anar fent ambient, puix els nostres prohoms ja estan fent números per a l'any proper.

—Em penso que seguïu una mala política.....

—S'hi està tan bé a l'Ajuntament... Fem tanta falta a la nostra ciutat..... Hem posat tant d'afecte al càrrec, que tots els companys estem disposats a tornar a sacrificar-nos.

—Bé, però, ja compteu amb el poble?

—El poble? Potser amb la totalitat no, puix aquests caps-escalfats d'avant...! estan obrint-li els ulls; per això ens interessa anar fent el nostre exèrcit buròcrata; per això ens convé tenir satisfets els nostres amics; per això cal obrar amb quelcom de maquiavelisme...

—Però això costa pessetes i acabaréu les de la caixa municipal, penseu que els homes de les Dictadures varen deixar-n'hi alguna, no quedeu més malament que ells.

—Amic, ja estem al ball i cal ballar...

—Doncs, no pareu, a veure si a l'últim us marejeu, i han de portar-vos a casa a pes de braços.

—No és pas fàcil..... som els reis de la «pirueta»... PAM i PIPA.

el senyor melquíades «melquiadeja»

Acabem de sortir d'un surt o d'un surt i mig - la conferència del fill de Maura i l'assemblea anticatalana de Burgos - i ja ens trobem amb una altra batzegada que intenta també fer d'espantall per a esporuguir-nos: la conferència de Melquíades Alvarez a València.

El senyor Melquíades amb una vèrbola pretenciosa i florida ha parlat de Catalunya i, naturalment, del seu Estatut que va ésser votat unànimament el dia 2 d'Agost de l'any passat i que ha d'ésser aprovat per les Corts de la República.

Es clar que podríem definir amb poques paraules la seva conferència si només diguéssim: Molta eloqüència, molta eloqüència, però manca de ciència.

Un home com el senyor Melquíades Alvarez no sap, malgrat dir-se'n, el que és ésser liberal, tenir consciència liberal. Pobre! En el curs de la seva conferència feia anar en dansa tot allò de la «soberania nacional» emprant uns termes semblants als que emprava durant el règim monàrquic, per no dir iguals, d'aquell règim que ell sabé sempre respectar vinculant servilment, l'espinada a l'amo, al rei lladre.

Ell agafat a la «unidad nacional» no vol sentir parlar de la nació catalana ni de cap altra nació dins l'«integridad» de la nació espanyola.

Proclama a grans veus que ell és autonomista, però separatista no. Autonomia regional, si Llibertat nacional, de cap manera. Ni per a Catalunya, ni per a les Bascongades, ni per a Galícia, ni per a ningú. No vol, ni està per cap peïta nació dins la República de les terres d'Ibèria que serien - segons diu ell - nacions l'il·liputenques, vergonya del nostre país.

El senyor Dualde, catedràtic de Dret de l'Universitat de Barcelona va fer la presentació del senyor Melquíades acabant amb aquestes paraules: «Yo no quiero cansaros más y no diré más que lo siguiente:

Demóstenes, Cicerón, Castelar, Melquíades Alvarez».

Rediantre! I quina projecció més ràpida i sincopada de mentalitats fàcils a l'oratoría que ha sabut fer aquest catedràtic.

Catalunya, avui, és la poncella que esclata ufana, plena de vida, i no podran tòrcer la seva voluntat ni els seus afanys tots els Melquíades, els Mauras, els Royos, els Unamunos, en fi, tots aquells que ja senten a cosa morta i putrefacta. —ROC CLAR.

El Siglo

DE

ANTONI CARRERAS
AVINGUDA REPUBLICA, 17

**Venda exclusiva dels olis purs de oliva
del Sindicat Oleícola Garrotxa-Empordà.**

**Perfumeria - Articles fotografia -
Drogueria-Pintures-Comestibles**